

Leren bidden in Nepal

Nadat ik voor mijn besef genoeg tijd voor heel 2013 op luchthavens doorgebracht heb, landen we na anderhalve dag in Kathmandu, de hoofdstad van Nepal. Ik kom hier met een mooie opdracht: horen over het werk van God én dat doorgeven. Want wie in Nederland, althans in de achterban van de GZB, aan zending denkt, noemt Zimbabwe, Peru, Kenia. Prima natuurlijk. Maar wie leeft er mee met de kerk in Nepal, wie bidt er voor Gods gemeente in dit hindoeïstische land? Dat kan alleen gaan gebeuren als we horen over het leven in dit land vol afgoden, over degenen die in die context Jezus als Heer belijden.

Meer dan uit vijf boeken leer ik na aankomst Nepal kennen uit het levensverhaal van Reiny de Wit, die namens Interserve al 28 jaar in dit land werkt. Ze zijn er nog, de Annemarie Kool's uit Boedapest, de Marry van Moolenbroek's uit Irian Jaya en hier Reiny – vrouwen (ja, vooral vrouwen) die gedurende tientallen jaren zich in de dienst van de zending vereenzelvigden met een volk.

Voor ze zich voorgesteld heeft, heb ik al respect voor haar. Zou je als eenling immers niet verdrinken tussen miljoenen mensen in Kathmandu, temidden van uitlaatgassen en straathonden? We zien een open bevolking, maar ook tientallen tempels als uiting van heidendom. Je moet er maar overleven. Wie in de zending geroepen is, zal zeggen: Je moet in geloof beginnen.

Het geheim van Reiny's roeping en leven hier blijkt gebed. 'In dit land leven veel bezeten mensen, omdat hindoeïstische priesters openlijk de afgoden aanbidden.' In die context ziet ze Jesaja 58 in vervulling gaan, het hoofdstuk waarmee God haar riep: 'Is dit niet het vasten dat Ik verkies: dat u de boeien van goddeloosheid losmaakt. Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad.' Reiny de Wit, opgegroeid in de oud gereformeerde gemeente van Doetinchem, is getuige van de weg die God met het volk van Nepal gaat.

De volgende dag bega ik een voorchristenen hier openbare zonde, zij het in onwetendheid begaan. Ik beland in het huwelijksfeest van een hindoeïstische familie, krijg een glas witte wijn in de hand gedrukt. Als het leeg is, hoor ik dat christenen alcohol als zonde zien. Een ander land, een andere cultuur.

Meer indruk maakt vandaag het getuigenis van Rayendra Shekya, een van de 6000 Nepalese cursisten van Theological Education on Extension, bekend als TEE-werk. Hij vertelt dat valse leraren zijn geest wilden bederven, maar dat het bijbelse onderwijs zijn leven op een ander spoor zette. Dipa Adhikari vult hem aan als ze zegt dat ze op de cursus leerde bidden. Na afloop van de lessen aanvaardde ze Jezus als haar Redder. We eindigen met een Nepalees en Nederlands gezongen belijdenis: 'Dit is de dag die de Heer ons geeft'. Ja, zo was het deze dag.

Bethesda in Nepal

'Veel mensen', zo las ik in een gids over Nepal, 'komen naar dit land om het te veranderen, maar dat zal niet gebeuren – het land zal u veranderen.' Ik geloof het, nu ik hier ben. Voor één categorie mensen gaat deze stelling echter niet eenzijdig op. De GZB heeft zich op Nepal gericht en gaat deze steun voor de kerk uitbreiden om mensen radicaal te veranderen. Gerechtigheid moet ook dit volk

verhogen. En wie zowel de prachtige natuur als de ontelbare afgodstempels ziet, weet dat hier iets wringt, omdat de schepping ons op de levende God wijst.

Tot degenen die in de kracht van God Nepal willen vernieuwen, behoort Tam Bahadir Gurung, pastor in het Green Pastures hospital in Pokhara, de derde stad van het land, een halfuurtje vliegen van de hoofdstad. Vier Engelse vrouwen bekommerden zich nadat de grens van Nepal openging om de leprapatiënten – in die tijd 10.000 nieuwe lijdens per jaar.

Nu staat er een lepraziekenhuis, dat sinds 1994 ook andere patiënten opneemt. Veel artsen en verpleegkundigen werken er via de International Nepal Fellowship, waarmee de GZB al vijftien jaar een relatie heeft. Tam B. Gurung was ooit zelf lepralijder, de ontbrekende vingers aan zijn rechterhand zijn het bewijs. Nu werkt hij met hart en ziel als pastor door met het Evangelie, in het bijzonder de Psalmen, langs de bedden te gaan. Een man zwaait met een blij gezicht als we de zalen van het ziekenhuis passeren. Ik denk direct aan Bethesda, aan die langdurig zieke die zei: 'Ik heb geen mens.'

Dan volgt de zaterdag, dag van samenkomst voor de kerk in Nepal. Terwijl Nederlanders hun weekendboodschappen doen, zit ik op het tapijt van de Ramghat church, het oudste kerkgebouw van het land (1952). Voor 700 landgenoten – haar man preekte om 8.30 uur al voor de jeugd – houdt de domineesvrouw de preek. Ze roept op in deze zware tijden van de laatste dagen Jezus als leider te volgen, net zoals Jozef en Daniël op God vertrouwden. De dienst begint met getuigenissen vanwege de lopende campagne 'Power to change in Jesus', maar we horen ook hoe hindoeïegroepen dit evangelisatiewerk verstoorden. Geestelijke oorlogvoering is voor Nepalese christenen heel concreet.

Na de dienst vertelt de pastor van de kerk, Dependra Gautum, ons hoe zijn vader van hindoeïepriester in India stichter van de Nepalese kerk werd. Drie keer werd deze man weduwnaar, vijf kinderen moest hij aan de dood afstaan. Voor de goden kende hij slechts angst, tot hij in de Bijbel las dat Jezus niet gekomen is om ons te vernietigen, maar om vrede te geven. Die God zocht en vond hij. Zestig jaar later kent Nepal naar schatting een miljoen christenen.

Zending voor de onbereikten

Het Evangelie verkondigen in een stad met honderdduizenden mensen is één, de goede boodschap brengen naar de dorpen in de bergen en valleien is twee. Voor dat laatste tekent de Himalaya Outreach Mission (HOM), sinds vijf jaar partner van de GZB. Over die naam alleen al raak je niet uitgedacht: zending voor de onbereikten van de Himalaya. Dat is toch beter dan Kerkinactie of Zending... en dan de naam van onze kerk?

Vandaag leer ik dat zending ook te maken heeft met ongemakken of zelfs ontberingen. Bij de onbereikten ben je niet zomaar, al is de 21e eeuw niet de tijd van Paulus. In onze Jeep hebben we de eerste vier uur goede wegen, daarna doen we nog eens vier uur over 33 km. Hoog op de glooiingen van de Himalaya zien we een klein dorp. Terwijl we vanwege autopech een uur stilstaan, hoor ik dat twee mannen van de HOM er te voet de bijbelse boodschap brengen. Wie er een indruk van heeft, durft niet meer te bedanken als lid van de zendingscommissie, als (evangelisatie)ouderling.

Als we verder rijden, ontdekken we pas echt dat het Evangelie niet over de rode loper de wereld ingaat. Een smal en slecht begaanbaar pad vol stenen en plassen, zonder vangrail, naast ons een diep ravijn. De Nederlanders in de auto zeggen geen woord. En toch, dit willen we, dit hebben we over voor het bijwonen van de opening van de Himalaya Jagat Church.

Veertien jaar geleden vertelde HOM-directeur ds. Navaraj Bharati hier het Evangelie aan een hoteleigenares. Toen hij na een maand terugkwam, was ze christen geworden. En nu wordt in vijf huizen in het dorp het geloof in Jezus beleden. In een feestelijke dienst in het dorpje Jagat wordt de kerk in gebruik genomen door Tim Verduijn, GZB-landencoördinator voor Nepal, die uit 1 Koningen 8 leest: 'Moge de HEERE ons niet verlaten, opdat alle volken van de aarde weten: Hij is God.' Zelf zeg ik iets over de geopende deur die God geeft, die niemand sluiten kan. Dan biedt GZB-betrokkene Dienneke Schot uit Tholen de gemeente een Engelstalige studiebijbel aan. Haar man Jan spreekt over de zorg van de engelen voor de kerk. Als GZB-team zingen we tot slot Psalm 121.

Als Navaraj de tranen over de wangen lopen, leg ik mijn arm om zijn schouder. 'God is zo goed', zegt hij. 'Niet veel zendelingen komen naar dit gebied. Mij zond God naar de Himalaya. Nu zijn er 150 christenen in dit district.'

Na de dienst wachten ons de laatste drie dagen in Nepal. Mijn hoofd is nu al vol van alles wat ik zag en hoorde. Meer nog klopt m'n hart voor Gods gemeente in dit land waarin hindoeïsme en boeddhisme domineren. Vergeten zal ik hen niet.